

MONS KALLENTOFT

MARKUS LUTTEMAN

BAMBI

HOST

BAMBI

MONS KALLENTOFT

MARKUS LUTTEMAN

BAMBI

BRNO 2017

BAMBI © Mons Kallentoft & Markus Lutteman 2016
First published by Bookmark, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Translation © Eliška Boudová, 2017
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-305-0 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-306-7 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-307-4 (Formát MobiPocket)

Kdo uchrání mladé před šílenstvím, před smrtí?

Kdo polapí zbloudilou laň?

Kdo nikdy nedojde klidu?

Náš hrdina, náš hrdina, náš hrdina.

PROLOG

ČTVRTEK 8. ZÁŘÍ

Vesmír se vzbouřil. Všechno běsní, burácí. Vítr v uších, motorka, smrt, která se mu pokouší zakousnout do lýtek.

Svět se před Zackem mění v zeď slepenou z temné, dusné noci. Jako by se ho snažil zastavit, zpomalit a zabránit mu v útěku.

Po obou stranách úzké lesní cesty se míhají rozmazané vysoké kmeny stromů, do hledí helmy mu naráží hmyz.

Zack vrhne rychlý pohled do zrcátka. Světla už nevidí. Třeba se mu přece jen podařilo auto setřást.

Ručička tachometru ukazuje sto pětáctýřicet kilometrů v hodině.

Sto padesát, sto šedesát.

Nejraději by rychlost vytáhl ještě výš, ale cesta je příliš křivolaká a asfalt navlhlý noční rosou. Dvakrát málem skončil v lese, nechybělo moc a rozmázl by se o strom jako hmyz o helmu.

Nalevo se otevírá krajina. Kolem se mihnou světla několika vilek.

Zack se otočí. Žádné světlomety na dohled.

Sníží rychlost na sto deset. Jede na jistotu.

Opět ho obejmě les, plný neklidných lesních bytostí.

Zpoza hřebene před ním se vynoří čtyři světlomety patřící obrovskému dřevařskému kamionu. Silnici pokryje oslňující závoj světla. Zack ještě zpomalí. Přivře jedno oko, aby ho kamion v té tmě neoslepil.

Obr se prožene kolem a Zack se přikrčí, aby minimalizoval plochu, do níž se opře následný poryv vzduchu.

Kolem se rozhostí ticho.

Slyší svůj zrychlený dech. Snaží se uklidnit. Zhluboka se nadechne.

Najednou se stromy po obou stranách rozzáří. Les se plní dlouhými stíny.

Zack se ohlédne. Spatří blížící se světlomety.

Do prdele.

Zrychlí. Červenočerná Suzuki Hayabusa zakvílí a vítr mu zalomcuje trikem.

To já bych měl pronásledovat. Ne být pronásledován. Nikdy dřív jsem k tomu neměl tolik důvodů jako teď.

Cosí mu prosvítí těsně kolem helmy. Uslyší výstřel.

Střílí po něm z auta.

Další svist, další výstřely.

Cesta se klikatí terénem, klesá a stoupá. Následuje další strmé stoupání. Zack sešlápne plyn. Netuší, co ho za kopcem čeká, ale musí to risknout.

Ručička tachometru ukazuje maximální rychlost, motocykl se odlepí od země a kola se protácejí ve vzduchu.

Teď z kopce dolů. Pak ostrá zatáčka doprava. Zack se hluboce vykloní. Cítí, jak se mu koleno otírá o asfalt.

Světlo auta pořád zesiluje.

Další zatáčka. Tentokrát doleva. A ještě ostřejší.

Kurva.

Strhne řízení doprava. Ubere rychlost. Vjede na krajnici. Kolem pneumatik létá štěrk a jedna z nízkých větví Zacka šlehe do helmy. To mu zvrátí hlavu, ale zvládne se udržet v sedle.

Kmeny stromů jsou teď nebezpečně blízko.

Vší silou stiskne řídítka, tlačí stroj doleva, ale štěrk pod ním prokluzuje. Přední kolo rozorává hlínu.

Jsem mrtvej.

Všude kolem stromy.

Jde to ráz na ráz. Přední kolo do čehosi narazí. A Zack už nesedí v sedle. Letí vzduchem.

Najednou se všechno zpomalí. Vidí své ruce šermovat do prázdna, cítí vlhký pach borového lesa a hniloby. Vidí, jak se země přibližuje.

Skrčí se do klubka. Přitáhne si bradu k hrudi.

První náraz schytají ramena. Zack se překulí, pomyslí si, že je to dobré, kutálí se dál. Narazí do něčeho velkého a měkkého.

Vše utichne.

Leží na zádech. Vysoko nad ním se proti nočnímu nebi tyčí ko-
runy stromů. Jako by se nad ním skláněly. A chtěly ho pozřít zaživa.

Zkusí se pohnout. Pravačku má zaklíněnou pod kořenem padlého stromu. Uvolní ji a pomalu ji zkusí ohnout. Bolest je intenzivní, ale ruka není zlomená.

Někde blízko se ozve zabouchnutí dveří.

Zack pohlédne nahoru k silnici a uvidí světla auta stojícího u krajnice. Ze záře světlometů vystoupí silueta člověka, zastaví se a zírá do lesa.

Těžko říct, jestli jde o muže, či ženu.

Silueta se nehýbe. Hlavu má vztyčenou jako větrící pes.

Rozsvítí baterku.

Namíří ji mezi stromy.

Na něj.

Přímo na něj.

Zack instinktivně zašátrá rukou po svém Sig Saueru, ten je ale uložený na policejní stanici.

Takže mě teď zastřelí?

Každá buňka v jeho těle se té myšlence vzpouzí.

Neumřu. Nemůžu umřít.

Zack se vrhne přes kořeny spadlého stromu a tvrdě přistane na kmeni. V rameni ho bodavě zamrazí. Něco je špatně.

Uslyší výstřel, zasáhne ho sprška hlíny a třísky kořenů.

Zvedne se, utíká. Skoro vrazí do stromu.

V té zatracené helmě nevidí na krok.

Za běhu si rozepne přezku pod bradou. Strhne helmu z hlavy a zahodí ji.

Kolem pravého ramene mu prosvítí nový výstřel.

Zatočí na druhou stranu. Rukama si kryje hlavu před suchými smrkovými větvemi.

Rychle uniká před září světilny. Temnota konečně stojí na jeho straně.

Klopýtne. Zůstane na čemsi viset.

Něco ostrého se mu zařezává do břicha.

Ostnatý drát.

Postaví se, snaží se vyprostit. Podaří se mu uvolnit tričko, ale drát je zaháknutý i do dřín.

O kus níž se vine ještě jeden, podobně jako u ohrad pro dobytek.

Proleze mezi dráty. A znovu se zasekne, tentokrát o ten spodní. Kope, škube sebou, a když se konečně vyprostí, v plotě hlasitě zapraská.

Koutkem oka cosi zmerčí a vzhledne.

Jeho pronásledovatel stojí pouhých deset metrů od něj.

To není možné, podiví se Zack.

Vždyť jsem běžel tak rychle.

Osoba opět pozvedá paži.

A v ruce drží pistoli.

Zack se plazí pryč.

Člověk přistoupí blíž. Zastaví se u plotu z ostnatého drátu.

Zack nepřestává couvat, ale svaly ho sotva poslouchají.

Protivník ustoupí o dva kroky a s lehkostí plot přeskočí.

Jak to?

O pár rychlých kroků později je ruka s pistolí jen několik metrů od Zackova obličej.

Temnotu znovu protne světlo z baterky, míří mu přímo do očí.
Ozařuje ho jako terč.
Z této vzdálenosti nemůže nikdo minout.
Je po všem.
Zack skloní hlavu.
Zavře oči.
Stejně si to zasloužím, pomyslí si.
Je to jediné spravedlivé.

**PÁTEK 24. ČERVNA,
VEČER O SLAVNOSTI SLUNOVRATU
(PŘED VÍCE NEŽ DVĚMA MĚSÍCI)**

Příjemné paprsky odpoledního slunce prosvítají vysokými okny salonu a vznášá se nad ručně tkanými perskými koberci, rozlévají se na stoletou parketovou podlahu a plazí se po zlatém obložení stěn i ozdobných kachlových kamnech.

Olympia Karlssonová stojí před svým velkým nástěnným zrcadlem a štíhlými prsty si upravuje své stříbřité mikádo.

Teď se jí zrcadlo líbí víc než dřív. V zimě, poté co vybuchla vzteky, zasypaly jeho střepy podlahu jako ostré sněhové vločky.

Řemeslník chtěl sklo vyměnit, ale Olympia trvala na tom, aby zrcadlo opravil.

Jizvy zkušeností mohou krásu ještě umocnit.

Řemeslník odvedl skvělou práci, praskliny jsou téměř nepostřehnutelné. Přesto její odraz nějakým způsobem mění. Její ostré rysy v něm vypadají křehčí a místy se v nich zračí touha. Touha, kterou Olympia umně skrývá před okolím ve svém nitru.

Po čem vlastně toužím? ptává se občas sama sebe, ale nenachází odpověď, tedy až na banality, jako je teplo, blízkost, a dokonce i láska, největší klam ze všech. Nenávidí ten cit za to, co s ní provedl a co ji nutí dělat. Takže je lepší předstírat, že vůbec neexistuje.

O krok poodstoupí, postaví se k zrcadlu bokem a zkontroluje, že jí černé sako sedí přesně, jak má. Upraví sukni, vyhrne si černé punčochy a věnuje letmý pohled nejspodnější části zrcadla, v níž se odráží červené podrážky lodiček od Christiana Louboutina.

Přejde k psacímu stolu a přehlédne osm obrazovek visících ve dvou řadách na zdi nad gustaviánským taburetem.

Reuters, Bloomberg, ceny akcií, několik zahraničních zpravodajských kanálů. Na CNN v rubrice „Breaking news“ právě vysílají roztržšené záběry americké helikoptéry havarované v Sýrii. Na BBC je reportáž o vraždě ruského podnikatele v Londýně a na třetí obrazovce Donald Trump v jižním Texasu demonstrativně hrozí pěstí Mexiku.

Olympia ho sleduje se shovívavým úsměvem.

Touha po pozornosti nikdy nesmí dostat přednost před podnikáním.

Impéria vznikají a zanikají, ale peníze jsou věčné.

Rukou nahnátne západku pod deskou stolu a vytáhne o poznání tenčí desku, která se ukrývala pod tou původní a která se před ní rozloží na tenkých ocelových ramenech.

Deska je potažena šedou plstí a téměř celou její plochu pokrývají fotografie a novinové výstřižky. Všechny mají společné téma. Osmadvacetiletého stockholmského policejního inspektora Zacka Herryho.

Olympia kmitá pohledem mezi výstřižky a fotkami. Titulek celostránkového článku v *Aftonbladetu* hlásá „Zachránil dítě ze spárů Lvího muže“, pod ním je fotka Zacka se zraněným chlapcem v náručí. Zack v uniformě na fotografii z tiskové konference. Fotka Zacka a jeho malé kamarádky Ester Nilssonové tajně vyfocená přes okno kavárny. Zrnitá fotografie Zacka a jeho přítelkyně, PR konzultantky Mery Leossonové. Článek z letošního dubna o tom, že Zack a jeho kolegyně Deniz Akinová dopadli nejhledanějšího specialistu na přepadávání transportů peněz. A konečně dva rozostřené snímky Zacka tančícího v undergroundovém klubu po boku té tmavovlasé krásy.

Olympia uslyší, jak se otevírají těžké dubové dveře, a rychle zasune desku zpátky.

Do pracovny vejde její syn Peter. Je mu třicet, ale vypadá na čtyřicet. Minimálně. Jeho úzká ramena pod rozepnutým hnědým sakem připomínají svým tvarem hrdlo lahve a látka světlemodré košile zastrkané do kalhot se napíná přes výrazné píví břicho.

Kdyby se přestal týden co týden stříhat na ten nicneříkající krátký účes, mohl by si nechat narůst delší vlasy, krásně by mu orámovaly obličej.

Olympia ví, že je posedlý svou stylistkou se silikonovými řadry, nickou ze salonu ve Sturegallerianu. Že by do ní byl zamilovaný? Jestli je vůbec takového citu schopný.

„Ahoj mami,“ pozdraví.

I jeho hlas zní slabošsky a nejistě. Postrádá veškerou rozhodnost a je nevýrazný, úplně jako jeho brada.

Jen z modrých očí mu vyzařuje síla.

Olympia Peterovi gestem ruky pokyne, aby se posadil na pohovku potaženou tmavě rudou kůží u jednoho z oken.

Peter se zaboří mezi polštáře a okamžitě si vytáhne telefon.

Ne proto, aby zkontroloval, jak jdou obchody, oduší Olympia, ale aby si prohlédl fotky z akcí svých přátel nebo si zahrál nějakou hru.

Hry.

Kolik času podobnými věcmi každodenně promarní?

Znovu se otevrou dveře, tentokrát o poznání tišeji, a vstoupí mladá žena s dlouhými štíhlými nohama a lesklými tmavými vlasy připomínajícími černý safír.

Na sobě má roztrhané džíny a seprané bílé tričko.

Nehty nenalakované, bosá chodidla.

„Dobré ráno, Olympie.“

Vždycky Olympie. Nikdy ne mami.

A Olympii se to líbí, značí to odstup. Hebe má o svém životě vlastní představu, na rozdíl od svého bratra. O to je to všechno zajímavější.

Zvlášť teď, když má v plánu ji zatáhnout do vysoké hry.

Olympia se na Hebu usměje. Pozoruje tvář své dcery, kterou musel stvořit bůh ve svůj nejšťastnější den. Jako by si příroda vzala to nejlepší ze mě, pomyslí si Olympia, a to nejlepší z Hebina otce a vytvořila celek, který je ještě o něco větší než součet obou částí.

Některé věci neovlivním ani já. I přesto, že ve firmě zabývající se genetickým inženýrstvím děláme zajímavé pokroky.

„Dobré ráno, Hebo,“ odpoví.

Hebe pozdraví Petera, obejmě ho a posadí se vedle něj na pohovku.

Olympia si sedne naproti do gustaviánského křesla s měkce zaoblenými nohama a zadívá se z okna ke třem sochám na mostě, vytvořeným podle Michelangelova Davida a rýsujícím se v dálce proti pableskující hladině Stora Värtanu. Pak znovu pohlédne na své potomky.

Každému z nich podá olivově zelenou složku.

„Dnes si dáme krátkou schůzku,“ řekne. „Vždyť už máme slunovrat. Petere, ve složce máš všechno, co musíš znát k dokončení zprávy, kterou je potřeba odprezentovat před plánovanou koupí ve Španělsku, a to včetně zatím neoficiálních finančních výsledků společnosti za předchozí čtvrtletí. Očekávám, že nejpozději v pondělí v jednu hodinu budu mít v e-mailu zprávu v PDF.“

Peter přikývne, otevře složku a dokumenty prolistuje.

„Hebo, tvoje cesta do Indie se blíží. Chci, aby ses seznámila s oběma kontakty, jejichž profily jsem zařadila do tvé složky. Na jedenáct hodin máte naplánovaný konferenční videohovor přes Skype.“

Olympia se odmlčí. Před sebou vidí rozehranou partii. Své tahy má pečlivě promyšlené, to jí dodává jistotu.

„A vezmi si bílou halenku. Zapnout až ke krku.“

„Samozřejmě.“

„To je vše. Než se odhlásíte, pošlete mi na e-mail krátkou zprávu o tom, jak jste pokročili.“

Peter i Hebe vstanou a zamíří ke dveřím.

„A Petere,“ zavolá za ním Olympia.

Její syn se s hrůzou v očích otočí, jako by tušil, co bude následovat.

„Ano?“

„Tentokrát si tu zprávu laskavě nech zkontrolovat.“

Než Peter odvrátí tvář a zavře za sebou a svou sestrou dveře, stihne si Olympia všimnout, jak mu rudnou tváře.

Číst kostrbatou angličtinu v jeho minulé zprávě bylo ponižující. Kdyby něco podobného poslali Japoncům nebo Němcům, kteří si potrpí na detail, ztratili by u nich veškerý respekt.

Olympia znovu vysune skrytou desku.

Vezme si jednu fotografii Zacka a tmavovlasé krásy, své dcery. Jsou na tanečním parketu, tělo na tělo, Zackovo stehno vklíněné mezi Hebina, jeho ruce ovinuté kolem jejího pasu.

Uchopí snímek oběma rukama, jako by ho chtěla roztrhnout, odtrhnout je od sebe.

Nakonec to ale neudělá a položí fotku zpátky.

Nakloní se nad ni.

Pohladí ji prsty, podobně jako se sluneční paprsky dotýkají dřevěného obložení stěny za ní.

— 2 —

Kdyby se Zack ještě trochu vyklonil, uviděl by nazlátlou vodní hladinu zálivu Nybroviken a staré domy na ulici Skeppsbron, jejichž okna planou ve světle zapadajícího slunce.

Místo toho se opře do týkového křesla. Nakoukne do kuchyně Meřina čerstvě koupeného bytu na Skeppargatan. Mera zrovna chystá na talíř sledě a västerbottenský sýr.

Letní slunovrat.

Strávený ve dvou na prosluněné terase.

Přesně podle jeho představ.

Vlahý večer se pomalu mění v noc. Zack se napije perlivé vody. Když se mu konečně daří žít bez drog, nechce ani pít alkohol. Raději bude šetřit síly, ráno si chce jít zaběhat na kopec Hammarbybacken.

Meřiny oči jsou proti světlu černé a vlasy jí spadají na holá ramena jako jemné hedvábí.

Na jaře jí dovolil nahlédnout do svého nitra.

Konečně se k tomu odvážil.

Uvědomil si, jak moc pro něj Mera znamená.

Je to důsledek jeho boje se závislostí, těžkého období, kterým si na konci zimy procházel.

Bojoval sám, v tichosti, nechtěl, aby Mera věděla, jak hluboko klesl. Ale Mera si všimla, že se brzy začal cítit lépe, byl duchapřítomnější.

Do té doby se jejich vztah mohl stejně dobře utužit jako rozpadnout, ale teď jsou oba rozhodnutí mu dát skutečnou šanci.

Nijak se o tom spolu nebavili. Ale je jasné, že to tak oba cítí. Nepracují tak často přesčas a jsou spolu více než kdy dřív.

Mera před něj na stůl položí podnos. Pivo a přípitek, pro ni.

Políbí ho na čelo a zase zmizí, bílé bavlněné šaty se jako ve větru zavlní ze strany na stranu.

„Šťastný slunovrat,“ šeptne za ní Zack a pak si všimne, že na podnose leží ještě malý balíček. Zabalený ve zlatém papíře se stříbrnou stuhou nahoře zavázanou na mašličku.